

много человекцы. Единъ искѣснъ градинаръ кога иска да извади хѣ-
 бавы фиданы, той не гледа само да изсѣче около тѣхъ трѣватъ, но
 трѣдиса да ѿ искорени со вѣтмъ, да не изниква вѣчь, да подави фи-
 даныте. Тѣй трѣбъ да прави и разѣмный человекъ со свѣтовныте
 работы: защото дѣвола е хитаръ, той гледа за нѣкой грѣхъ, само
 главатъ си да провре, чи послѣ лесно влѣзва цѣлъ въ человекъ. Ко-
 га са усаждава человекъ въ мысалътъ си за нѣкой грѣхъ, дѣвола
 не го остава, доде не го подкладе да стори този грѣхъ и съ работа:
 защото въ человекъ първо са зачева похоть (ишахъ), похотьтъ раж-
 да грѣхъ, а грѣха доносъ скорбь и смърть на дѣшатъ. За тѣй трѣ-
 бѣ ощи отъ младость да са пазиме отъ грѣхъ, и да са учиме на до-
 бро: защото единъ человекъ на каквото са набчи отъ младость, тѣй
 отива и до старость. Като единъ новъ сѣдъ съ каквото са напои
 отъ пѣрко, на таквози мириши. Тѣй е и человекъ, както са отъ хра-
 ни отъ малакъ, тѣй отива и до смърть. Погледнете во вет-
 хатъ исторіа, и виждте римските цари: Нерона и Геліобагла, дави-
 довыте сынове: адоніа и Авесалома, колко съ быле зли человекцы отъ
 злото воспытаніе и отеческо ненаказваніе. Истина е, чи Давидъ бѣ-
 ше богоброденъ человекъ, но чадата си отхранилъ злѣ, за тѣй стана-
 ли зли. Каквото са види отъ Авесалома: той не само на младость
 сторилъ много злны, но и като порасалъ началъ да приготве вой-
 скѣ тайно, да убіе бащѣ си, и да сѣдне на стола мѣ. Давидъ чѣ-
 валъ чи сынъ мѣ готви войскѣ, но не мѣ вззбранилъ. Най послѣ кѣго
 доди взрхѣ мѣ, тога давидъ стана пишманъ, но кѣсно и безъ време.
 За тѣй дѣма премѣдрый Сирахъ: имашь ли чадо, наказвай го на вре-
 ме, угани мѣ врата доде е мѣкъ. А Соломонъ дѣма: бѣй и учи ча-
 дото, да мѣ отзрвешь дѣшатъ отъ смърть. Слѣшайте бѣщи и манки,
 замнете примѣръ отъ днешното побченіе, напечатайте го въ паматьтъ
 си и учете разѣмно вашыте чада, да не пострадѣтъ, като сыновете на
 Иліа свѣщенника: защото той ималъ двама сынове: офни и финеесъ,
 които сѣкой день крадели отъ церковѣ каквото намѣрѣха, което и той
 знаалъ и много пѣти ги виждаз, но не ги галчалъ, нити наказвалъ.
 За тѣй ги погѣби богъ въ единъ день и тримата: сыновете и бащата.
 Тѣй погина безъ време Неронъ и дрѣги ощи многѣ. Многото обыча-
 ніе на чадата прилича на птицата Пелеканъ, коато много обыча свои-
 те птичета, и отъ часто цалѣваніе изсмѣква и пробива утробатъ имъ
 и умиратъ. И таквази милость може ли да са нарече милость
 и обычь? неможе: защото тѣй не е милость, но убійство. За
 тѣй трѣбъ съ разѣмъ да обычае чадата. а чадата да са учатъ
 отъ малки на добро: защото въ каквѣто нравъ порастѣтъ,
 въ него щѣтъ и да умратъ, както дѣма Іовъ: който си напзани